

SHADOW

เมื่อนิยายสืบสวนออนไลน์
กลายเป็นเวทีโพสต์แบกฆาตกร

กระดาษคำตอบ

THE WRITNESS เด็กเจเน

ข้อสอบอำมหิต

ปราชญ์

“ทุกคนอยากได้โอกาสจนตัวลั่น แต่คนสันตินอย่างผมเท่านั้น
โดนมองข้ามซ้ำแล้วซ้ำเล่า
จะถูกเห็นก็เฉพาะเวลาที่สังคมอยากได้ใครสักคนมารับบทผู้ร้าย
เป็นต้นเหตุของความฉิบหาย
ทั้งที่เรื่องฉิบหายพวกนั้นแบ่งสะสมจากคนอย่างพวกคุณเองแท้ๆ
สะสมมาไม่รู้มานานแค่ไหน”

บทนำ

หน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นต้นกำเนิดแสงเดียวในห้องพักแคบๆ ส่องให้เห็น

ใบหน้าซูบซีดอิดโรยที่เพ่งจ้องอยู่ตาไม่กะพริบ

ดวงตาเบิกโพลงนั้นแห้งผากจนส่วนตาขาวเริ่มเป็นสีเหลือง ทว่าตาดำ
ยังส่องประกายคล้ายจุดคบไฟโชติช่วง

เปลอยก้นวีซีดีเข้าปากเพื่อขบหนักรางขอบเล็บ ต่อเมื่อได้รสและกลิ่น
แปลกๆ จึงเพ่งระลึกได้ เราแทบฉันทัดสาตจนต้องใช้พลาสติกอร์phanไว้
เจ้าตัวจึงผ่อนลมหายใจแล้วดึงมือกลับไปวางบนแป้นพิมพ์

เคาะครั้งที่หนึ่ง

ครั้งที่สอง

และครั้งสุดท้าย...

ฮูเร่

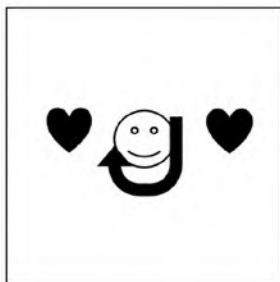
ในที่สุตรูปทั้งหมดก็พร้อมสรรพ!

ลูกตาพองโตเคลื่อนไปมาอย่างจะขึ้นชมประดิษฐกรรมตรงหน้า
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ริมฝีปากเหวอค้างระดับยืม น้ำลายยืดยืดลงตรงมุมโดยไม่ทัน

ลำเห่เนี้ยก เพราะจิตใจล่องลอยสู่เหตุร้ายที่จะเกิดในอีกไม่ช้า

ใช้ อีกไม่ช้า

เริ่มจากรูปแรกนี้ จากนั้นชนวนจะถูกจุดระเบิดต่อไปอย่างไม่มีใครหยุดได้!

1

ระฟ้านักสืบหัวเห็ด กับคดีฆาตกรรมในอะพาร์ตเมนต์

--ฟ้าแลบแปลบปลาบข้างนอก อึดใจถัดมาจึงส่งเสียงสะท้อนสะท้อนเข้ามาถึงหัวใจของผมและคนทั้งหมดในห้องแคบนี้

“เออละ” ผมยกมือขึ้นมากุมกันแถวเหนือเข็มขัด เป็นสัญญาณเช่นทุกทีว่าในที่สุดฉากไขคดีปริศนาของนักสืบระฟ้าก็เดินทางมาถึง ดวงตาได้แว่นหนากวาดมองผู้เกี่ยวข้องทุกรายที่ถูกเรียกให้มารวมตัวกันในที่เกิดเหตุแห่งนี้ “ขอบคุณที่พวกคุณมาปรากฏตัวตามคำเรียก...”

“ถ้าไม่มาก็จะโดนหาว่ามีพริตนะลี” คุณนายเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ยกนิ้วขึ้นถูสร้อยไข่มุกที่สวมอยู่เหนือคอระหงของตัวเอง

ผมยิ้มให้ ยิ้มที่มีคนบอกว่าดูเจ้าเล่ห์ “คนร้ายได้แสดงพริตจนเปิดเผยตัวเองให้เราารู้ได้ตั้งแต่ก่อนมาที่นี่แล้วละครับ”

“เข้าเรื่องซะทีเถอะคุณ” สามีคุณนายยกมือกอดอก

ผมพยักหน้า “ทุกคนคงจะยังจำกันได้ เราพบศพเจ้าของห้องอยู่ในห้องพักบนชั้นสามนี้เพียงลำพัง สภาพศพนอนหงาย มีมีดปักอก ข้างศพมีเก้าอี้ตัวใหญ่ล้มอยู่ใกล้ๆ ผู้ตายมีเรื่องผิดใจกับใครหลายคนจนอาจเป็น

มูลเหตุในการฆ่า แต่คนทั้งหมดนั้นไม่ได้อาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์นี้ ที่สำคัญ
กล้องวงจรปิดของอะพาร์ตเมนต์ซึ่งมีแค่ตรงทางเข้าออก ทำให้เราพบว่า
ในช่วงที่เกิดเหตุ ไม่มีคนเหล่านั้นเข้าหรือออกจากที่นี่เลยแม้แต่คนเดียว”

“ก็บอกแล้วว่ายายคนนี้มีปัญหาทางจิต หล่อนฆ่าตัวตายเองนั่นละ
ดันมาตายให้คนอื่นเดือดร้อนด้วย” ชายซึ่งอยู่ห้องพักข้างๆ และเป็นผู้พบศพ
เอ่ยขึ้นอย่างละเอียด

“หรือไม่ มันอาจหมายความว่าคนร้ายคือคนในอะพาร์ตเมนต์สามชั้น
จำนวนสิบห้าห้องแห่งนี้เอง” ผมสวนกลับ

ภาพจำลองเหตุการณ์ในแต่ละห้องพักขณะเกิดเหตุฆาตกรรม

	หน้าต่างใน ห้องพัก	หน้าต่างใน ห้องน้ำ				บันได
ชั้นสาม						
			ห้อง 303 คุณยายเก็บค่าเช่า	ห้อง 304 ถูกแทงตาย	ห้อง 305 เข้ามาหาของที่ลืม	
ชั้นสอง						
	ห้อง 201 กำลังนอนพัก			ห้อง 204 กำลังทำงาน	ไม่มีคนเข้า	
ชั้นหนึ่ง						
				ตัวคุณยายอ่านหนังสืออยู่ข้างเตียง	ห้อง 105 วางงาน	

“วันนั้นคุณกลับมาหาของที่ลืมไว้ พอได้ของกำลังจะปิดประตูกลับ
ออกไป ก็พอดีได้ยินเสียงโครมดังมากที่ห้อง 304 เลยเดินไปดู พบว่าห้อง
ผู้ตายแถมประตูไว้เล็กน้อย และสภาพข้างในเป็นอย่างที่ผมเล่าไป จึงคิดว่า
เสียงดังน่าจะเกิดจากผู้ตายแทงตัวเองแล้วตกจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่ ทำให้เก้าอี้

ลุ่มกระแทกพื้นด้วยไข่ม้อยครับ”

อีกฝ่ายพยักหน้าเบือๆ ยังเถียง “ผมไม่มีเหตุที่จะฆ่าหล่อน คนอื่นที่นี้ก็เหมือนกัน”

ผู้ฟังซึ่งรายล้อมอยู่พยักหน้าอือออ ทั้งเจ็ดล้วนเป็นผู้ที่อยู่ในอาคารระหว่างเกิดเหตุ ตอนนั้นเป็นบ่ายวันธรรมดาจึงเหลือผู้เข้าพักแค่นี้ก็คน

เจ้าของห้อง 303 บ่นว่า “รู้วันนั้นออกไปทำพาร์ตี๋เหมือนทุกทีซะก็ดี ป้ายบ่นจะขอเงิน”

“จะกลัวอะไร หนูมีเงินเป็นพยานทั้งคน” คุณนายบอก “นอกจากคุณนักสืบระฟ้าจะคิดว่าเราสมคบคิดกัน”

“ใครก็รู้ว่าคุณนายกับยายหนูนี้ทะเลาะกันทุกทีเรื่องเงิน เสี่ยงดังจนฉันยังไต่ยืน” เจ้าของห้อง 201 ว่า

“ไหนคุณว่าใช้ยานอนหลับตลอด ทำไฉนยังไต่ยืน--”

เสียงเจ้าของห้อง 105 ถูกกลบด้วยเสียงคุณนายซึ่งหันมาถามผม “จะมีคนฆ่าหล่อนไฉนยังไต่ ยายหนูห้อง 303 โทร. ให้ฉันมารับเงินค่าเช่าตั้งแต่สิบนาทีก่อนที่เสียงโครมจะดัง เราสองคนยืนคุยกันตั้งนาน ไม่เห็นใครเดินเข้าออกห้อง 304 ทั้งนั้น--”

“นอกจากคุณผู้ชายห้อง 305” ผมแทรกแก้ “แล้วคุณนายก็บอกเองว่า ช่วงก่อนที่เสียงโครมจะดังไม่กี่อึดใจนะ คุณกับคู่สนทนาละลายตายจากทางเดินข้างนอกไม่ใช่หรือครับ”

“ยายหนูแกบอกจะเดินไปเอาเงินให้ ฉันเลยมองตามเข้าไป ยังบ่นว่าแกทิ้งเสื้อผ้าเกาะกะชะมัด ถึงกับต้องไปเอาเงินจากกระเป๋าางเกงยีนที่เรียวดาอยู่หน้าประตูห้องน้ำ น่าเกลียดเชียว”

ชายห้อง 305 แค้นบ้าง “คุณคิดว่าผมใช้จิ้งหะแค้นใจวิ่งเข้าไปแทงยาย 304 จังไระ ถึงจะไม่มีใครเป็นพยานได้ว่าผมลืมหองจนต้องกลับเข้ามาเอา แต่คุณเองก็ตอบไม่ได้อยู่ดีว่าผมจะฆ่าหล่อนไปทำไม ผมไม่ได้เป็นโรคจิตนะ แล้วก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหล่อนไม่ได้ลืมหองประตูไว้แต่แรก”

“ฉันว่าหล่อนนั้นแหละฆ่าตัวเอง แล้วก็ตั้งใจเปิดประตูทิ้งไว้เพื่อให้คนมาเห็นจะได้ช่วยจัดการศพ” หญิงผู้ว่างงานห้อง 105 ออกความเห็น “เราไม่น่าต้องมาเสียเวลารุ่นวายเรื่องนี้เลย”

“ผู้ตายไม่มีทางฆ่าตัวเองหรอกครับ” ผมแก้ “เราพบยานอนหลับเม็ดหนึ่งตกอยู่ใต้เตียง เลยลองตรวจเลือดผู้ตาย ปรากฏว่ามียานอนหลับชนิดเดียวกันปริมาณมาก สรุปได้ว่าเธอตายจากยาพวกนั้นก่อนที่จะถูกมัดแขวนอกซะอีก”

คราวนี้คนฟังต่างตาโต

“คำนวณจากเวลาที่ยาออกฤทธิ์ เธอได้รับยาดังกล่าวและสิ้นลมตั้งแต่ก่อนที่คุณ 305 จะกลับเข้ามาในอาคารครับ”

“แต่ถ้าเป็นการวางยานะ จะทำทิ้งไว้เมื่อไหร่ก็ได้ไม่ใช่เหรอ” หญิงว่างงานว่า

เจ้าของห้อง 305 จึงทำเสียงจี้จ๊ะเพราะอุตส่าห์พินมลทินแล้วแท้ๆ “เรื่องนั้นก็เป็นไปได้ แต่ถ้าผมเป็นคนร้ายที่วางแผนฆ่าเหยื่อได้สำเร็จแล้วทำไมจะต้องกลับเข้ามาให้กลายเป็นผู้ต้องสงสัยอีก ทั้งยังไม่มีเหตุผลให้เอาผิดปักอกเหยื่อซ้ำด้วย”

ชายห้อง 201 ผงกศีรษะตามด้วยท่าทางครุ่นคิด ก่อนถามว่า “ระ... หรือว่าคนร้ายปีนเข้าไปทางหน้าต่าง”

“เป็นไปได้เลยครับ เพราะอาคารนี้ไม่มีชายคากระหว่างชั้น ไม่มีต้นไม้หรือกำแพงใกล้ๆ พอให้ปีนขึ้นมาได้ถึงชั้นสาม วิธีเดียวที่จะปีนได้ก็คือต้องปีนจากหน้าต่างห้องใดห้องหนึ่งในอาคาร แล้วเหยียบตรงรางน้ำเพื่อเดินต่อไปยังห้องเป้าหมาย อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ตรวจสอบรางน้ำแล้ว เราพบว่าไม่มีทางที่คนร้ายจะทำแบบนั้นได้”

“ทำไม”

“เพราะรางน้ำเป็นสังกะสีและเก่ามากครับ” ผมตอบชายห้อง 201 “ไม่ว่าคนร้ายจะระวังมากแค่ไหน การเหยียบบนรางน้ำจะทำให้เกิดเสียง ที่นี้

จากการตรวจสอบ เราพบว่าผู้ตายน่าจะได้รับยาในช่วงที่สามี่คุณนายนั่งอ่านหนังสืออยู่ใต้หน้าต่างบานนี้ คุณ 204 เองก็กำลังง่วนกับงาน ฉะนั้นถ้าคนร้ายใช้วิธีปีนเข้าไป ยังไงทั้งคู่ก็ต้องได้ยิน แต่กลับไม่มีใครระบุถึงเสียงอะไรเลยนอกจากเสียงก่ำอืลึมแว่วๆ”

“นั่นคนร้ายมันทำยังไง” คุณนายเริ่มหงุดหงิด

“ตอนแรกผมเองก็หาวิธีไม่พบ จนกระทั่งได้เบาะแสสำคัญจากของบางอย่างครับ”

“กล่องอะไรนั่นล่ะ”

“ครับ กล่องที่ผมเคยบอกว่าผู้ตายเก็บบันทึกเรื่องสำคัญไว้ในนั้น”

“ฉันก็ยังไม่เข้าใจว่าแม่ 304 ไปบอกอะไรคุณตั้งแต่ตอนไหน คุณไม่เคยพบหล่อนก่อนที่จะตายไม่ใช่”

“เธอไม่ได้บอกแค่ผมครับ เธอบอกเราทุกคน”

เพื่อคลายความข้องใจของทุกคน ผมก้าวไปยังโต๊ะเขียนหนังสือของผู้ตาย ฝั่งหนึ่งมีถ้วยชาเปล่าๆ ตั้งอยู่ คราบน้ำเหลืองเกาะจางๆ ข้างใน ตรงกันมีกลีบดอกไม้แห้งสองกลีบ ข้างกันคือตำราวิชาคณิตศาสตร์และสมุดจดที่ยังเปิดค้างไว้คล้ายเจ้าของจะมาอ่านต่อ

“สามี่คุณนายพอจะอธิบายสิ่งนี้ให้ทุกคนเข้าใจเพิ่มขึ้นได้มั้ยครับ” ผมชี้ให้เห็นตัวอักษรสุดท้ายที่ถูกเขียนไว้ในกระดาษ

In

“มันเป็นปฏิบัติการบางอย่างทางคณิตศาสตร์ สามี่คุณนายจบด้านวิศวกรรม อีกทั้งหนังสือที่เอามาอ่านหาเวลาช่วงนี้ก็เป็นโจทย์คณิตศาสตร์เข้ามาหาลัยของลูกชาย น่าจะพออธิบายได้ไม่ใช่หรือครับ”

เมื่ออีกฝ่ายยังเอ่ออ่า เจ้าของห้อง 201 จึงชิงว่าแทน “มันคือการปฏิบัติการทางคณิตศาสตร์อย่างหนึ่ง เกี่ยวกับฟังก์ชันหรือความสัมพันธ์ระหว่างชุดข้อมูลตัวเลขอะไรพวกนั้นละ ถ้าลงรายละเอียดก็คงยาวและยาก เอาเป็นว่าสิ่งนี้นะเรียกว่า ‘ลอน’ หรือ ‘ลอการิทึมธรรมชาติ’ ปกติลอการิทึม

จะใช้ค่าฐานสิบ แต่ลอนจะใช้ฐาน ‘อี’ โดยอีคือจำนวนออยเลอร์ มีค่าประมาณ 2.7182818 เป็นจำนวนอตรรกยะแบบเดียวกับ ‘พาย’ ”

ผมปรบมือเปาะเปะ “ขอบคุณครับ คุณอธิบายได้ดีมากๆ สมกับเป็นอาจารย์สอนฟิสิกส์”

“ไม่เห็นจะรู้เรื่องสักอย่าง” คุณนายมุ่นคิ้ว “เมื่อก็คิดนิด แล้วมาฟิสิกส์ ลอนธรรมชาติ ออยเลอร์ออยแล่ แต่ฟังดูแล้วมันคือโจทย์เลขที่ยาย 304 กำลังแก้ค้างอยู่ไม่ใช่หรอ?”

“ผู้ตายเขียนสิ่งนี้ไว้ขณะที่รู้ว่ากำลังจะถึงฆาต เป็นการเปิดโปงตัวจริงของฆาตกรแบบอ้อมๆ ไม่ให้มันรู้และฉวยลบข้อความไปครับ”

“เข้าใจละ” เจ้าของห้อง 303 ผู้มีก็มีปัญหาเรื่องเงินทองเอื่อยขึ้นหลังจากเสียบอยู่นาน “งั้นก็หมายความว่า คนร้ายต้องเป็นคนที่รู้จักไอ้ค่านี่เป็นอย่างดี เลยเข้าใจผิดว่าเหยื่อแค่กำลังทดเลข จนไม่ทันได้ลบหรือทำลายข้อความนี้ทิ้งสินะ”

“พูดแบบนี้เธอก็รอดตัวเลยสิเพราะเป็นคนเดียวที่จบนาฏศิลป์!” คุณนายเบิกตาโมโห คงเพราะรู้สึกว่าการร้ายกำลังเบี่ยงใกล้สามิ

ก่อนที่วิวาทะจะเลยเถิด ผมยกมือปราม ยิ้มบอกคุณ 303 “ถูกต้องทั้งหมดที่คุณพูดมาครับ คุณฆาตกร!”

คนทั้งห้องเบิกตาตะลึง โดยเฉพาะคุณ 303 ถึงกับอ้าปากค้าง

“พะ...พูดบ้าอะไร ไหนล่ะหลักฐาน!”

รอคำนั่นอยู่แล้ว ผมล้วงสมาร์ตโฟนจากในกระเป๋าออกมาเปิดคลิปวิดีโอ ชูแสดงให้ทุกคนดู

ห้องเงียบ ทุกสายตাজ้องจ่อ

มันเป็นภาพใบหน้าของคุณ 303 ที่กำลังขมวดคิ้วเพ่งมายังหน้าจอเช่นกัน มือข้างหนึ่งเลื่อนเมาส์และมีแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์อยู่ตรงหน้า แสดงว่ากล้องที่จับภาพได้นั้นเป็นกล้องคอมพิวเตอร์ของเจ้าตัวเอง...

2

พลอตใหม่จากผู้ส่งปริศนา

จันทร์ 16 มีนาคม

ต่อไปนี่คือความเห็นจากผู้อ่านในหน้านิยายเรื่อง ‘ระฟ้านักสืบหัวเห็ด กับคดีฆาตกรรมในอะพาร์ตเมนต์’ โดยผู้เขียน ‘เด็กเดน’

‘MochiPKM : โห คิดได้ไง $\ln = \log$ ธรรมชาติ = ให้ตามหา กล่องไม้ แล้วกล่องก็ซ่อนอยู่ในล็อกอีก คือล็อกเกอร์!’

‘ดาวเม่น : อย่าด่านะ คืออ่านถึงตรงถอดรหัส $\log =$ กล่องไม้ เรา รู้สิมันเวอร์เกิน ตอนแรกฆาตกรที่อยู่ข้างห้องแกลิ่งเคาะประตูเรียกเหยื่อ บอกว่าเอาขนมมาให้กิน แต่ขนมมันผสมยานอนหลับไม่ใช่หรอ เหยื่อแค่ว่าจะมาเอาใจถึงกะเขียน Dying Message ตอนไหนอะ’

ไอ้ย อีห่า!

‘Xiaochantae : เจ้ข้างบนไม่อ่านแล้วลั๊กแต่ด่าปะ ระฟ้าเฉลยตอนหลังจำว่ามันเป็นแผนของตัวเอง $\ln$ ในกระดานนั้นลายมือผู้ตายก็จริง นางเขียนทดเลขตั้งแต่ก่อนที่คนร้ายจะเคาะประตูเรียก ที่นี้คดีมันหาแรงจูงใจไม่เจอ เลยสาวต่อไปที่ผู้ต้องสงสัยได้ยาก คนที่มีแรงจูงใจมากพอจะมาฆ่า

ไม่ได้ ะฟ้าเลยแกลังโกหกว่า In คือ Dying Message ให้คนร้ายนั่งไม่ติด แล้วเผยตัวเองออกมา'

ค่อยยังชั่ว คนอ่านฉลาดๆ ยังมีอยู่จริง!

'ดาวแมน : ให้เผยตัวยังไงอาตง'

'Xiaochantae : ก็ล่อให้นางตามไปค้นล็อกเกอร์ที่มหา'ลัยคนตายอะ ในนั้นระฟ้าแอบเอากล่องไม้ของคนตายไปใส่เตรียมไว้ ในกล่องมีแฟลช-ไดรฟ์บรรจุไฟล์ที่พอกตรัน มันจะควบคุมคอมพิวเตอร์คนกด ให้ถ่ายรูปคนใช้คอมพิวเตอร์แล้วส่งไปที่เมลระฟ้า'

'ดาวแมน : แค่นั้นก็ไม่ใช้หลักฐานว่าคนรันไฟล์ผิดจริงปะละ'

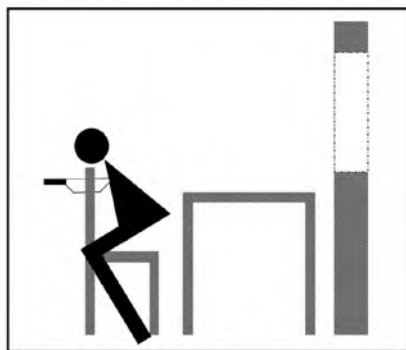
วะ!

'พริกกะเหรียงแดนดอย : ก็ระฟ้าแค่ตั้งใจใช้รูปมาระบุตัวก่อน จะได้ไม่ต้องเสียเวลาไปสืบมั่วๆ ที่นี้พอได้รูปเป็นเจ้าของห้อง 303 เลยเจอว่า ป้าของนางหายตัวไปหลายวัน จากนั้นก็ตรวจกล้องอะพาร์ตเมนต์เจออีกว่า แกมาที่นี้แล้วเหมือนจะไม่ได้กลับออกไป มีแต่ตัวหลานที่ค่อยๆ ขนขยะอะไรไม่รู้เป็นถุงใหญ่ๆ ไปทิ้งหลายถุงตั้งแต่วันนั้น สรุปว่ามันเป็นศพป่าที่ถูกหลานฆ่าเพราะโดนโกดังคั่นเอง'

'KaoLove : เพิ่มเติมให้น้า คุณนักสืบระฟ้าเริ่มรู้ลัดเลาะจากถ้วยเปล่าที่มีคราบเหลืองกับกลีบดอกไม้ติดอยู่ ก็เลยตามถามแม่ค้าดอกไม้แถวนั้นจนได้ความว่าคุณเจ้าของห้อง 304 (ผู้ตาย) เคยมาซื้อเมื่อวันที่เท่าไรแล้วยังบอกด้วยว่าจะเอาดอกไม้ไปแช่น้ำไล่แมลงตามวิธีที่เชิร์ชเจอในเน็ต คุณนักสืบระฟ้าถามห้องอื่นๆ ว่าเจอแมลงแบบเดียวกันมั๊ยก็ไม่มีใครพบแสดงว่าในห้องคุณ 304 ที่ตายจะต้องมีอะไรแปลกๆ แบบว่าแมลงมาตอมคุณนักสืบก็เลยเชื่อมโยงได้ว่า แมลงน่าจะมาตามกลิ่นเลือดจากห้องข้างๆ ที่ทำความสะอาดไม่หมด คุณ 304 น่าจะเะใจบางอย่างจนคุณ 303 (ฆาตรกร) เริ่มรู้สึกเป็นภัย ก็เลยจัดการฆ่าปิดปากแต่เนิ่นๆ ค่า'

'ดาวแมน : ต่อดี'

‘KaoLove : คือเราอธิบายไม่เก่งอาจจะสลับไปสลับมานะคะ อยากให้ไปอ่านเนื้อเรื่องเองมากกว่า ไรต์เขียนสนุกมากจริงๆ อันนี้ชมจากใจเลย เอาละ ที่นี้ตามที่เราเข้าใจนะ ก็คือเจ้าของห้อง 304 (ผู้ตาย) เริ่มสงสัยว่า แมลงมาจากไหน เลยไปตามสืบจนคนร้ายห้อง 303 เริ่มกังวล ห้อง 303 เลยวางแผน แก้งเอาขนมไปเคาะเรียกให้ 304 ช่วยกิน พอแน่ใจว่าเหยื่อหมดสติก็เอาตัวเหยื่อนั่งหันหน้าเข้าหาพนักเก้าอี้ หันหลังให้โต๊ะที่ตั้งอยู่ติดกับหน้าต่าง แล้วเอามีดเสียบอกไว้ตื้นๆ แบบนี้ละ คุณเด็กเดนเขาทำภาพให้ดูง่ายๆ ด้วย

จากนั้นคนร้ายก็ใช้ผ้าพันใบมีด โยงชายผ้าลอดใต้รักแร้เหยื่อ ทิ้งแขนเหยื่อลงมาให้หนีบผ้าไว้ แล้วโยนชายผ้าออกไปทางหน้าต่างด้านหลัง อ้อมเข้าหน้าต่างห้องน้ำในห้องพักของตัวเองที่อยู่ข้างๆ ผูกปลายไว้กับกางเกงยีนที่แก้งวางทิ้งไว้ใกล้ๆ ประตูห้องน้ำ เสร็จแล้วก็โทร. ตามคุณนายเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ให้มาเก็บค่าเช่าที่ห้องตัวเอง เพื่อให้แกเป็นพยานที่อยู่ ตอนที่บอกคุณนายว่าจะไปหยิบเงินในกระเป๋ากางเกงยีนนะ นางก็แค่กระตุกผ้าแรงๆ ให้มันดึงมีดเสียบอกทะลุเข้าไปในหัวใจเหยื่อ ขณะเดียวกันใบมีดก็จะหันผ้าขาด ทำให้ผ้าทั้งหมดถูกดึงกลับเข้าไปในห้องน้ำของ

คนร้ายได้ง่ายๆ’

‘ดาวแมน : เข้าใจละ ตอนนั้นศพก็ล้มไปพร้อมกับเก้าอี้ ทุกคนเข้าใจว่าคนร้ายเข้าไปฆ่าเหยื่อ แต่คุณนายจะเป็นพยานว่าไม่มีใครเข้าออกห้องข้างๆ ทางประตู ส่วนเจ้าของห้อง 303 ก็อยู่ในห้องกับตัวเองเห็นๆ ไม่มีทางเข้าไปฆ่าเหยื่อได้เลย’

‘ดาวแมน : คุณ KaoLove หายไปไหนอ่า ช่วยคอนเฟิร์มเราหน่อยค่า’

‘400\$: โห เล่นมาตามกันตื้อๆ แบบนี้ คุณควรซื้อต่อนเข้าไปอ่านเองนะ คุณไรต์แกเสียแรงเสียเวลาเขียนให้เราได้ออ’

‘ดาวแมน : ไม่นะคะ เราจ่ายเงินแล้ว แค่นี้ก็เจอะเจอะยาวๆ’

‘KaoLove : มาแล้วค่า! ที่คุณดาวแมนสรุปมาน่ะถูกต้องแล้ว คือตอนแรกคุณนักสืบระฟ้าเห็นศพ เก้าอี้ล้ม กับพวกเสื้อผ้ากองอยู่ก็ไม่ทันอะใจ จนกระทั่งรู้ว่าคนร้ายน่าจะเป็นคุณ 303 นี่แหละ และในเมื่อคุณ 303 มีพยานที่อยู่ชัดเจน ก็แสดงว่าต้องใช้ทริกอะไรบางอย่าง พอคุณระฟ้าประมวลข้อมูลต่างๆ กับใช้การทดลองดูแล้ว เลยพบความจริงทั้งหมดนี้ค่ะ’

‘Xiaochantae : เออดี มาสปอยล์กันตรงนี้ คนอื่นไม่ต้องลุ้น คนเขียนก็ไม่ต้องขายตอนกันแล้ว โคตรไม่มีมารยาทเลยทั้งคนถามคนตอบแบบนี้ถ้าคุณเด็กเดนไม่มาลงเรื่องต่อไปก็ไม่ต้องเปลืองใจหรอกนะ’

‘ดาวแมน : อ้อ ตามสบายเลยค่า เรื่องหน้าเราคงไม่อ่านแล้ว เจอแต่ตึงประสาทแตก’

Ω

ถ้าเป็นนักเขียนคนอื่นคงส่ายหน้าพ่นลมหายใจแข็งๆ เพราะไถหน้าจอดูความเห็นต่อจากนั้น ก็มีแต่คนเข้ามาทะเลาะด่ากันนำว่าคาถา

แต่คืนกลับหัวเราะขัน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หน้าความเห็นนิยายกลายเป็นสมรภูมิ ‘ระฟ่านักสืบหัวเห็ด’ คดีก่อนหน้านี้นี้ก็เคยมีคนเข้ามาตีกัน แต่ประเด็นตอนนั้นคือราคา

คำอ่านรายตอนที่เขาดังไว้ บางคนบอกแพงเกินไป โชคดีที่ส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสมแล้วกับค่าความคิดและแรงงาน

ที่จริง เขียนต่อมาได้ถึงคดีที่สาม มียอดวิวขนาดนี้ ทั้งที่ขายด้วยราคาเรตนี้ ก็ถือว่ามันยืนยันทันฝีมือของเขาอยู่แล้ว

เพราะอย่างนี้ ดินจึงไม่สะทกสะเทือนกับเมนต์ดำหรือสปอยล์เงา เขาฉลาดพอจะจดนิสัยคนอ่านพรรคนี้เอาไว้เขียนหาकिनต่อไปเรื่องถัดไป

กำลังจะปิดจอ เสียงกวนดินก็ลอยมาใกล้ๆ

“โหวะ เด็กดีโอนค่านี้ยามมาให้มึงจ่ายค่าเทอมรึยัง ไอ้ ‘เด็กเดน’ ”

ไอ้โพล์คยักคิ้วหยาบๆ นี่หมดคาบเรียนสุดท้ายของวันแล้ว แต่มันยังดูหล่อสะอาด ประกายรอยเจิดจรัสยังกะตัวเป็นทอง ตรงข้ามกับดินที่แค่ออกจากบ้านเสื้อก็หมอง

“กูมีพอจ่ายค่าผ้าอ้อมให้มึงเลยะงวดนี้”

เพื่อนๆ ที่รายล้อมไอ้โพล์คอยู่ทำเสียง “อ้าว...!” แต่ก็ต้องหุบปากคอย่น เพราะไอ้โพล์คขมวดคิ้วจ้องใส่อย่างไม่สออารมณ์

“พรุ่งนี้เข้ากูไม่มีการบ้านให้พวกมึงลอก”

“เฮ้ยไอ้โพล์ค พวกกูแค่ล้อเล่น...” ไอ้โโปเต้หนึ่งในพรรคพวกโอตครวญ ยกมือบดไสน์สไตล์เรปโย่ว

ก็อย่างนี้แหละ นอกจากจะหล่อรวย ไอ้โพล์คยังโคตรฉลาด มันจองที่ 1 ที่ 2 ของชั้นมาตั้งแต่วันแรกที่รู้จักการยีนนี้ มีที่นั่งประจำตรงกลางแถวหน้าห้อง สนินทสนมกับอาจารย์ทุกคนแม้แต่ที่ไม่ได้สอน สนินทสนมกับเพื่อนนักเรียนเก่งๆ ทุกรายแม้แต่ที่ไม่ได้อยู่ห้องหรือชมรมเดียวกัน คนอย่างดินนะอย่าว่าแต่จะเป็นศัตรู เขาไม่เคยอยู่ในสายตามันกับพวกด้วยซ้ำ

จนกระทั่งดินได้เริ่มงานเขียนครั้งแรกนั้น...

“ก็สมแล้วที่ดินดำ” อีกเสียงลอยมา เรียกให้ดินกับคนอื่นๆ หันไปมอง

วิ่งเซิดหน้าตัวตรงแห่เข้ามาหา ไม่เห็นนมพุงแหลมๆ แบบผู้หญิง

คนอื่น เพราะยัยนีโตปานนี้แต่อกเหมบยังกะผู้ชาย

อย่างไรก็ดี ถ้าไม่นับหุ่นกับหน้าหมวยจืดๆ ความรวยและฉลาดก็ทำให้วิ่งแข่งที่ 1 กับที่ 2 จากไอโพล์คได้จนดินคอยเอาใจช่วย

“เราอ่านตอนจบคดีอะพาร์ตเมนต์แล้วนะดิน คิดได้ไงวะ โคตรเจ๋ง--”

“วิ่ง เดียวไปไม่ทันเรียนพิเศษ” ยัยพระพายเพื่อนข้างๆ เร่ง แต่ดินคิดว่าคงเพราะเจ้าหล่อนไม่อยากจะวิ่งมาสูงลิบกับเขามากกว่า

ดินกลั้นขำ ตอบวิ่ง แต่สายตาหาเรื่องเพื่อนเจ้าหล่อน แล้วกวาดไปยังไอโพล์คกับพวกด้วย “ใครๆ ก็ชมอย่างนั้นแหละ”

วิ่งหัวเราะ “จะมีคดีต่อไปเลยมัย แต่มันก็ใกล้สอบแล้วนี่นะ”

“ใกล้สอบ แต่ไฉนมันสนใจเรียนซะที่ไหน” ไอโพล์คหมิ่น

ดินตอบวิ่งว่า “ก็อยากนะ เงินมันดี แต่เรื่องสืบสวนไม่ได้เขียนง่าย ยิ่งพวกทริกเจ๋งๆ นะ--”

“วิ่ง!” ยัยพระพายลงเสียง

เจ้าของชื่อเลยกลอกตาหันไปว่า “รู้แล้ว!” ถึงกระนั้นก็ยังพยักพืดกับดิน “ถ้าลงแล้วเราจะรีบเข้าไปตามอ่านนะ”

“ขอบใจ”

“ขอบใจ” ไอโโปเตลื้อลื้อของไอโพล์คลื้อเลียนคำดิน ยกมือแบคว่าขึ้นกลางอากาศแทนการชี้ “เฮ้ย พวกมึงว่าวิ่งมันติดใจนิยายหรือคนเขียนวะ”

“ดิน มึงก็เหง้าหน้าไม่แย่นะเว้ยเฮ้ย--”

ดินไม่สนใจคำพวกนั้น อันที่จริงแต่ไหนมาเด็กหลังห้องอย่างเขาก็ไม่สนใจใครอยู่แล้ว แม่แต่วิชาที่เรียนอยู่

ตอนนี้ ความสนใจลอยไปยังเรื่องที่วิ่งตาม

ทำไมจะไม่อยากลงนิยายต่อไฉๆ เดียวมันนั่นเป็นแหล่งรายได้หลักของเขา แต่ก็อย่างที่บอก เรื่องสืบสวนไม่ได้เขียนง่าย กว่าจะคิดทริกได้นะ หัวแทบแตก

โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าทางเกงสั้น เด็กหนุ่มพบว่าใครบางคนส่ง

ข้อความส่วนตัวมาทางดิสคอร์ด

‘Revenge : สวัสดีเด็กเดน เห็นนายลงนิยายตอนจบได้สามวันแล้ว
ยังไม่เริ่มเรื่องใหม่ เลยมีพลอตมาให้เขียน’

‘เด็กเดน : ขอบคุณ แต่ไม่สนอะ’

‘Revenge : นี่ไม่ใช่ทางเลือก นายต้องทำ ไม่งั้นความชั่วที่เคยก่อในปี
เรื่องคนอื่นมาจะไม่เป็นความลับอีกต่อไป’

3

รฟ่านักสืบหัวเห็ด กับคดีข้อสอบอำมหิต

--ร่างสูงโปร่งของยอดฉัตรแล่นนำทุกคนขึ้นไปยังชั้นสองของบ้าน นี่เป็นบ้านเก่าก่อนแม่จะย้ายไปอยู่กับพ่อเขาที่ต่างจังหวัด ตัวบ้านก็ตึกก็ไม้ตามสมัยนิยมยุคนั้น ถ้าไม่ติดว่าไม่อยากเสียค่าเช่าแพงๆ เจ้าตัวคงอยากชวนเพื่อนไปพักหอพักหรือคอนโดตึกๆ ใกล้ที่เรียนพิเศษมากกว่า

“มันอยู่ในห้องนอนแน่ๆ ครับพี่ แต่ผมเรียกแล้วก็ไม่เปิดประตู ไม่ขานด้วย เลยกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

เพราะอยู่บ้านข้างกัน ผมจึงได้เห็นหน้าค่าตาตั้งแต่สองหนุ่มย้ายมาพักที่นี่ แสงเถกิงมีอัธยาศัยดีและติดจะยืวน ต่างจากยอดฉัตรที่ขี้เกียจตามประสาหนุ่มหล่อส่วนใหญ่ ผมได้คุยกับแสงเถกิงบ่อยกว่า และเห็นด้วยกับยอดฉัตรในตอนนั้นว่า คนอย่างแสงเถกิง ถ้าเรียกแล้ว ต่อให้หลับอยู่ก็ยังขานตอบ การที่เจ้าตัวเงิบไปดูจะส่อเรื่องร้ายบางอย่าง โดยเฉพาะในช่วงไม่กี่กุดัน...การสอบครั้งสำคัญใกล้เข้ามา เวลาอ่านหนังสือลดน้อยลงทุกขณะ

เมื่อมาหยุดตรงทางเดินหน้าห้องนอน ผมหันถามยอดฉัตรเพื่อความมั่นใจอีกที “ไม่มีกุญแจใช้มั้ย”

“แม่จำไม่ได้ว่าเอาไว้ไหนครับ”

ผมพยักหน้า ล้วงเข้ากระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบกรรไกรตัดเล็บอันเล็ก ๆ ขึ้นมา เขี่ยที่เคาะเล็บกางออก

ทั้งที่ยังห่วงเรื่องเพื่อน พอเห็นผมสอดปลายที่เคาะเล็บเข้าในรูกุญแจ แล้วหมุนไปมาจนได้ยินเสียงกลิ้ง! เจ้าของบ้านก็ยิ่งตาโต “แบบนี้ก็ได้ด้วย!”

ผมรีบจับลูกบิดหมุน จังหวะที่ตัวโล๊ะหวนไปตามเข็มนาฬิกา ผิวหนังผมสัมผัสถึงความผิดปกติบางอย่าง

พร้อมๆ กับที่บานประตูวาดเปิด ลูกบิดอีกฝั่งของบานประตูเกิดแตก สะเก็ดไฟดังเปรี้ยะ! ส่งควันเหม็น แล้วพุ่งประกายไฟแยกเป็นสองสาย สายหนึ่งตรงไปที่ใต้เตียง อีกสายตรงไปในตู้เสื้อผ้า แม้ในห้องจะไม่ได้เปิดไฟ แต่แสงสว่างจากหน้าต่างท่วมเข้าไปจนเห็นชัดว่าประตูตู้นั้นเปิดกว้างอยู่แต่ต้น

กวาดตาเห็นบานหน้าต่างห้องนอนลงกลอนด้านใน ผมกระซิบบอก ยอดฉัตร “รอดตรงนี้” ขณะที่ตัวเองกระซิบที่เคาะเล็บอันแหลมคมต่างอาวุธ

ย่องเข้าไปอย่างระวัง ในที่สุดมาหยุดกลางห้อง มันใจว่าไม่มีใครอยู่ ในนี้ นอกจาก...

“ไอ้เกิง!”

ยอดฉัตรยังหยุดแค่หน้าต่างตามที่ผมสั่ง แต่ขนาดห้องเพียงไม่เกินห้าตารางเมตรทำให้เจ้าตัวสอดสายตาเข้ามาเห็นเพื่อนของตัวเองได้ถนัด

ร่างท้วมโคร่งของแสงเถกิงนอนนิ่งอยู่บนเตียงเดี่ยวซึ่งถูกดันชิดฝาผนังด้านซ้ายและหัวเตียง ดวงตาของเจ้าตัวโปนถลึง ลิ่นยาวจุกปาก รอยรัดรอบคอยิ่งประกาศต้นเหตุ ทว่าไม่พบสิ่งที่ถูกใช้เป็นอาวุธรัด

“เกิง! ใครทำมึง!”

ระหว่างที่ยอดฉัตรยังคร่ำครวญอย่างไม่หวนน้ำตา ลูกผู้ชาย ผมมุ่นคิ้วเพราะสังเกตเห็นบางอย่างแปลกประหลาด

อะไรบางอย่างถูกขึงกลางอากาศ มันเป็นระบบท่อพีวีซีขนาดเล็ก อาศัยหัวต่อประกอบกันจนเกิดทางแยกเป็นห้าปลายทาง ปลายท่อสามท่อ

ต่อไปยังใต้เตียง อีกสองในตู้เสื้อผ้า ครั้นไล่สายตาตามจึงพบว่าทุกปลายท่อ
ผนึกกับกล่องพลาสติกใส ผมอาศัยแสงไฟฉายจากโทรศัพท์มือถือส่องให้
เห็นของด้านใน

“ผ้าห่อ”

เศษผ้าม้วนไว้ แต่ละกล่องนั้นต่างกันด้วยสีสันและลักษณะเนื้อ
สัมผัส

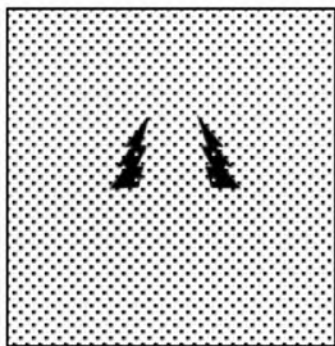
คงได้ยินเสียงผม คนหน้าประตูจึงถาม “อะไรนะพี่”

“ห้องนี้เก็บผ้าไว้เยอะเลย”

“ผ้า?” ยอดฉัตรทวนคำก่อนตอบ “ไม่มีนะ”

หวัคิ้วผมจึงยังเป็นร่อง ค่อยๆ ส่องไฟจากในตู้ก่อน หนึ่ง...สอง...สาม
นอกจากกล่องที่ถูกต่อท่อไว้ ยังมีกล่องใสผ้าที่ไม่ได้ต่ออยู่อีกห้ากล่อง

เฉพาะกล่องที่ต่อท่อจะพบว่าผ้าถูกซึลแน่นหนา บนผ้าเจาะรูสอด
ปลายท่อลงไปตื้นๆ ภายในปิดสัญลักษณ์

ด้วยความตั้งใจ ผมรีบกำตมขอบผ้าที่ถูกซึลไว้ ไล่ไปมาจนในที่สุด
ก็ได้กลิ่นเหมือนแก๊สรั่ว...

“มันเป็นอะไรอะพี่”

ผมถอยจากตู้เพื่อกำดูใต้เตียง เมื่อพบรูปแบบเดียวกันจึงตอบ “เรา

น่าจะเจอไอ้โรคจิตแล้วละ”

“โรคจิต? หมายความว่าไง”

“คนร้ายใช้ผ้ารัดคอถึงจนตาย จากนั้นซ่อนผ้าในกล่องพลาสติก เท่าที่เห็นตอนนี้ มีกล่องพลาสติกใส่ผ้ารูปแบบต่างๆ อยู่ใต้เตียงทั้งหมดสิบห้ากล่อง ในตู้อีกห้ากล่อง”

“มันตั้งใจจะถ่วงเวลาด้วยการหลอกให้เราหาอาวุธของจริงหรือครับ”

คำถามแสดงว่ายอดฉัตรเข้าใจหลักการสืบสวนพอสมควร ปกติตำรวจหรือนักสืบอย่างผมจะต้องหาอาวุธที่คนร้ายใช้ก่อการ เก็บหลักฐานเพื่อยืนยันตัวคนร้าย ผู้ก่อเหตุจึงมักนำหลักฐานไปทำลายหรือทิ้งในที่ไกลๆ อย่างน้อยเพื่อถ่วงเวลาหลบหนี

คำถามของยอดฉัตรจึงซ่อนนัยว่า คนร้ายอาจซุกอาวุธจริงในกล่องเหล่านี้แล้วอำพรางด้วยวิธีต่างๆ ให้เราหลงทาง หรือไม่ อาจไม่มีแม้แต่กล่องเดียวที่มีอาวุธจริงซ่อนอยู่...

อย่างไรก็ดี “เดาว่าหนี้ยะยิ่งกว่านั้น พี่เลยเรียกมันว่า ‘ไอ้โรคจิต’ ว่างละ

“กล่องทั้งหมดนี้มีสามใบใต้เตียง กับอีกสองใบในตู้ ที่ถูกต้องพอพีริซีเชื่อมกันอยู่ ดูจากลักษณะแล้ว มันน่าจะทำกลไกบางอย่างซ่อนไว้ ถ้าเราเลือกเปิดกล่องใดกล่องหนึ่ง ฝาที่ขยับออกจากที่เดิมน่าจะดึงสายไฟหรือกลไกข้างในทำให้วงจรถูกตัด ก่อให้เกิดประกายไฟเล็กๆ ขึ้นเหมือนเวลาเราปิดสวิตช์หลอดไฟ”

“เหมือนตอนที่เราหมุนลูกบิดเข้ามาเมื่อกี้?”

“ใช่ ประกายไฟนี้ถูกจ่อเข้าในกล่องพลาสติกที่อัดแก๊สไว้...”

“ระเบิดหรือพี่!”

ผมพยักหน้า “หรือกรณีนี้อาจจะแค่เผาไหม้ แต่ที่แน่ๆ ผ้าในกล่องทั้งห้าจะกลายเป็นถ้ำ”

“หลักฐานถูกทำลาย” ยอดฉัตรพึมพำ ท่าทางทั้งหมดนั้นไม่พ้นสายตา

และการเก็บจำของผม แต่นอกจากความฉลาดแล้วยังไม่พบอะไรผิดปกติ

สถานที่	กล่องต่อท่อ (มีแก๊ส)	กล่องไม่ต่อท่อ
ใต้เตียง	3	10
ในตู้เสื้อผ้า	2	5

Ω

เสาร์ 21 มีนาคม : กำหนดการลงชนศพ

‘400\$: คุณเด็กเดนฝีมือพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ เลย นี่เปิดเรื่องแค่สามตอนเจอศพแรกแล้ว ไม่มีตอนไหนย้วย’

‘Xiaochantae : ต่อไฉ่ๆ นะคุณ พร้อมเปย์’

‘ดาวแมน : เฮ้ย ทำไมมีแต่คนชมอะ เรื่องนี้ต้องเสียเงินอ่านแล้วสิ’

ดินหัวเราะก๊าก เป็นไปอย่างที่คิด พอลงนิยายเรื่องใหม่ถึงตอนที่สามนักอ่านก็ถูกดักเหมือนแมลงวันติดแผ่นกาวย ถัดจากนี้พอเขาเริ่มให้จ่ายเงินซื้อ ทุกคนก็ต้องโอนอ่อน

ทั้งหมดนี้ ต้องขอบคุณไอ้ Revenge ึ่งเงาที่เอาพลอตสุดแจ่มมาถวายเขาถึงที่

‘Revenge : นี่ไม่ใช่ทางเลือก นายต้องทำ ไม่งั้นความชั่วที่เคยก๊อปปี้เรื่องคนอื่นมา จะไม่เป็นความลับอีกต่อไป’

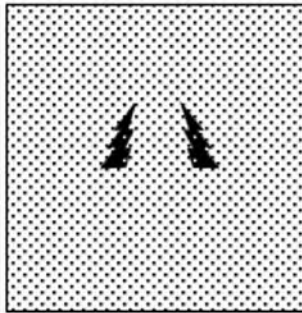
ตอนที่เห็นข้อความนั้น ดินแค้นซ้ำ พิมพ์ตอบกลับไปว่า

‘เด็กเดน : พลอตที่ว่านะ มันยังไฉ่’

‘Revenge : เนื้อเรื่องเป็นแนวสืบสวนฆาตกรรมตามที่นายถนัด เริ่มตันจากมีเด็กหนุ่มสาว มอปลายลี้คนไปเข้าค่ายวิชาการ พอกลับออกมาแต่ละคนก็ทยอยถูกตามฆ่า นักสืบจะต้องสืบให้ได้ว่าแต่ละคนตายเพราะสาเหตุอะไร และหาทางหยุดคนร้ายก่อนที่จะมีศพถัดไป’

‘เด็กเดน : แค่นี้? นิยายนักสืบล้านเรื่อง ตัวละครนักสืบก็ต้องทำแบบเดียวกัน’

‘Revenge : ศพแรกถูกรัดคอตายในห้องนอน อาวุธที่ใช้คือเศษผ้า ซึ่งจะถูกซ่อนไว้ในกล่องพลาสติกใส แต่ที่เกิดเหตุไม่ได้มีแค่กล่องเดียว คนร้ายอำพรางหลักฐานด้วยการทำกล่องแบบเดียวกันอีกสิบเก้ากล่องแยกไว้ได้เทียบกับในตู้เสื้อผ้า ในจำนวนนั้นห้ากล่องใส่สัญลักษณ์นี้’

‘เด็กเดน : หมายความว่ายังไง’

‘Revenge : เฉพาะห้ากล่องนี้มีการต่อท่อ PVC เชื่อมกันไว้ ในท่อมีระบบการจุดไฟ และในกล่องก็มีแก๊สที่พร้อมจะลุกไหม้ หมายความว่า ถ้านักสืบเปิดผิดกล่อง ไฟจะลุกในทุกกล่องและหลักฐานจะถูกทำลาย’

‘เด็กเดน : ลงทุนจัดกล่องใส่ผ้ามาตั้งเยอะ แต่ดันงัดด้อยส์ให้นักสืบไปแล้วตั้งสิบห้าตัวเลือก เหลือแค่ห้า’

‘Revenge : จำนวนกล่องทั้งหมดเป็นสิ่งจำเป็นต้องคงไว้ เพื่อให้ นักสืบเดินต่อได้ตามเกมที่คนร้ายวางแผน’

‘เด็กเดน : ยังไง’

‘Revenge : นายจะได้คำตอบหลังจากเริ่มเขียน และแปะรายตอนลงเว็บเด็กดีภายในอีกสองวัน’

‘เด็กเดน : หมายความว่าให้ฉันเขียนไปโดยไม่รู้พลอตเต็มเรื่องเสีย
นะ!’

‘Revenge : ทำทายออกใช้มั้ยล่ะ ฉันจะทยอยส่งพลอตเหตุการณ์
ต่อๆ ไปให้นายทุกสามวัน นายต้องเอาพลอตเหตุการณ์ที่ได้ไปเชื่อมเรื่อง
เขียนต่อเอง และจะต้องลงนิยายวันเว้นวัน โดยทุกสามตอนจะต้องมีฉากตัว
ละครตายเพิ่มขึ้นหนึ่งคน’

‘เด็กเดน : แล้วถ้าลงเรื่องไม่ทัน’

‘Revenge : นายก็จะได้รับการตักเตือนจากบาเพิ่มขึ้นไป’

‘เด็กเดน : ตกลง อีกสองวันเจอกันหน้าเว็บเด็กดี’

4

ความผิดครึ่งเก่า

อย่างที่เห็น พลอตที่ **Revenge** ให้น่าสนใจจะตาย โจทย์ประหลาดๆ

ของมันกระตุ้นคนชอบทำหายอย่างดินได้ดีเยี่ยม

แม้อีกไม่นานจะสอปลายภาค แต่ดินก็แทบไม่เคยอ่านหนังสืออยู่
แล้ว เขาไม่ขยัน อาศัยหัวดีจึงยังติดมาอยู่ห้องคิง ถึงจะอันดับบ๊วยๆ ก็ยัง
ถือเป็นเด็กห้องคิง เอาตัวรอดได้เหมือนทุกครั้งนั้นละ

ส่วนความชั่วเก่าที่มันพุดถึง เด็กหนุ่มยกไหล่ด้วยความรู้สึกที่ว่า **โคตร
จะขี้ปะติ๋ว!**

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อปลายปีก่อน อาจารย์อ้อมเจ้าของคาบวิชาภาษาไทย
สั่งการบ้านให้เด็กๆ แต่งเรื่องสั้นคนละเรื่อง แล้วนำไปแปะในเว็บไซต์เด็กดี
การให้คะแนนจะลดหลั่นกันตามยอดเอนเกจเมนต์ในหน้าเรื่องสั้นดังกล่าว

แต่ละ คนที่คิดอะไรแหวกๆ แบบนี้ได้ย่อมไม่ใช่ป่าเถื่อนกลุ่มสาระ
การเรียนรู้เดียวกัน อาจารย์อ้อมเป็นอาจารย์สาวสวยวัยสามสิบกลางๆ
นอกจากบุคลิกและมารยาทเรียบร้อย ความคิดอ่านก็ตรงข้ามกับอาจารย์
ภาษาไทยตามความเข้าใจของคนส่วนใหญ่ แกพยายามตามโลก เข้าใจเด็ก

และไม่จู้จี้ แต่นั่นละ ใช้ว่าดินจะชอบ--พูดง่ายๆ ว่าเขาไม่ชอบอาจารย์สักคน
ในโรงเรียน

แม้แต่ยายพระพายเพื่อนสนิทจอมหน้าค่าของวังก์ก็ไม่เห็นด้วยกับ
การบ้านนี้ เจ้าหล่อนเห็นว่าการให้คะแนนตามเอนเกจเมนต์ในโลกออนไลน์
นั้นไม่ถูกต้อง ตอนที่ได้ยิน ดินแอบหัวเราะ ยายพระพายน่าจะกลัวตัวเอง
เขียนห่วยจนไม่มีใครอ่าน

ส่วนดินเอง ปกติเขาไม่เคยอ่านอะไรที่เป็นตัวหนังสือเยอะๆ เลย
นอกจากตำราเรียน (ที่จริงแม้แต่ตำราเรียนก็แทบไม่อ่าน) เขาชอบการ์ตูน
โดยเฉพาะโคนัน ที่ชอบมากกว่าโคนันคือการ์ตูนที่มีคนยืมมาวางทิ้งไว้แล้ว
เขาได้หยิบอ่านฟรี เวลาที่เหลือจากนั้นเขาเฝ้ามันด้วยการดูหนังกับเล่นเกม

แต่แทนที่จะเบื่อตร้อน คนฉลาดก็มีทางออกง่ายๆ วันนั้นพอพักเที่ยง
เสร็จ ดินเข้าห้องคอมพิวเตอร์ไปเซิร์ชหาเรื่องสั้นในคลังเก่าเก็บของเว็บ
ดังกล่าว ไล่ดูเรื่องที่พอจะน่าสนใจ จนได้พบ ‘ฆาตกรรมออนไลน์เบอร์’ ซึ่ง
โผล่ขึ้นหน้าจอราวกับปาฏิหาริย์

มันเป็นเรื่องสั้นของนักเขียนที่ใช้นามปากกาว่า ‘มือหนึ่ง’ ถูกโพสต์ไว้
ตั้งแต่ปี 2548 บางอย่างล้าสมัย แต่โอเคียหลักยังบรรเจิด พูดถึงกลุ่มคน
ที่ชอบสิ่งเดียวกันแล้วได้คุยกันผ่านบอร์ดสนทนา หลังจากได้นัดพบกัน
ตัวเป็นๆ แต่ละรายถูกฆ่าด้วยวิธีแปลกๆ อันเป็นทำนองเดียวกัน

เนื่องจากเว็บไซต์ป้องกันการคัดลอก ดินจึงถ่ายรูปแล้วให้อีโอตรวจ
จับตัวอักษรนำมาเรียงกันเป็นเนื้อเรื่องคร่าวๆ จากนั้นสั่งแชตจีพีทีแปลง
เรื่องใหม่ ด้วยรายละเอียดที่เขาแนะนำ

‘เปลี่ยนเป็นคนทั้งหมดคุยกันเรื่องเกมออนไลน์ผ่านทางดิสคอร์ด
คนร้ายล่อเด็กติดเกมมาติดกับเพราะคนร้ายคิดว่าเด็กติดเกมเป็นเด็กเลว’

คัดลอกเนื้อหาให้อีโออีกตัวตัดต่อกลบเกลื่อนเพิ่มอีกนิด ดินก็ได้
เรื่องสั้น ‘ฆาตกรรมเกมออนไลน์’ มาแปะในเว็บไซต์เด็กดี ภายใต้นามปากกาที่เขาคิดสดว่า ‘เด็กเดน’

ดินไม่สนใจจะเข้าไปดูผลตอบรับ จวบสัปดาห์ต่อมา อาจารย์อ้อมประกาศว่าเขาได้คะแนนอันดับหนึ่งของห้อง! ทุกคนตกตะลึง--ซึ่งเป็นปฏิกิริยาของเขาเช่นกัน ไอ้โพล์กับเพื่อนส่งสายตาดูตั้งคำถาม ส่วนยายพระพายทำหน้าที่ห้ามเหี้ยมตรงข้ามกับวุ้นที่ปรบมือให้

‘หนูได้อ่านงานของดินแล้ว ฆาตกรรมเกมออนไลน์สนุกมากจริงๆ สมควรแล้วที่ได้คะแนนเป็นอันดับหนึ่ง!’

ดินไม่สนใจใคร ท่ามกลางสายตาเพื่อนร่วมห้องที่ไม่ชอบคบค้าสมาคมกับเขาอยู่แล้ว เด็กหนุ่มแสรังตีหน้าเฉยชาเหมือนไม่เห็นเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ตรงไหน แต่--แะละ--ทันทีที่จับคาบ เด็กหนุ่มก็แทบจะกลาเข้าดูหน้าเรื่องสั้นของตัวเองทั้งตัวลั่น

ความเห็นชื่นชมจากคนอ่านหลังไหลมาท่วมทัน ดูเหมือนว่าใครบางคนประทับใจงานของเขาไปโฆษณาในโซเชียล หลายคนบอกรางานชิ้นใหม่ของ ‘เด็กเดน’ บางคนขอให้เผยตัวจริงเพราะคิดว่าน่าจะเป็นมืออาชีพแฝงตัวมา วันนั้นดินสุขใจแทบจะลอยขึ้นฟ้า จำไม่ได้แล้วว่าเคยได้รับคำชมก่อนหน้านั้นตอนอายุเท่าไร

ยืมหน้าบานและดวงตาส่องประกายมีอันหายวับ เมื่อเขาเดินผ่านห้องพักอาจารย์ในช่วงเย็น

‘--ไอ้ดินแทบไม่เคยแตะวรรณกรรมด้วยซ้ำ คนอย่างมันจะเขียนงานได้คะแนนสูงสุดนะเป็นไปไม่ได้ ผมเห็นด้วยกับนายโพล์คะอาจารย์อ้อม การบ้านของคุณชิ้นนี้ทำจะมีเรื่องไม่ชอบมาพากล’

เสียงนั้นเป็นของอาจารย์แต่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อาจารย์ที่พวกไอ้โพล์เคามาล้อลับหลัง แต่มักเสนอหน้าเอาใจเพื่อเรียกคะแนนพิศวาส

ดินกำหมัดแน่น พอดีกับที่ได้ยินเสียงอาจารย์อ้อมแว่วออกมา

‘อ้อมได้อ่านงานของดินแล้ว ภาษาหรือลีลาไม่ใช่แบบวรรณกรรมหรือคะอาจารย์ ลักษณะคล้ายๆ การ์ตูนหรือโลตีโนเวล คนอ่านในเว็บ

ที่เป็นเด็กๆ เหมือนกันเลยชอบ--'

'การดูกับไลต์เนเวลมันก็ไร้สาระทั้งนั้น คุณจะทำมาใช้ตัดคะแนนเด็กที่เขียนได้ดีๆ เนี่ยนะ!'

'แต่อาจารย์คะ ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว ต่อไปเด็กๆ เขาก็ต้องโตขึ้น มีอาชีพที่ต้องพึ่งการเติบโตของสื่อพวกนี้--'

'นี่เรายังไม่ได้พูดถึงวิธีให้คะแนนลักษณะนี้ของคุณนะ บอกตรงๆ ว่า มันอาจไม่ผ่านการเห็นชอบของผู้ใหญ่--'

'เอาเถอะครับอาจารย์' นั่นไง เสียงของมัน ไอ้โพล์! ปัญหาไม่ได้อยู่ที่วิธีให้คะแนน หรืองานถูกเขียนออกมาแบบไหน แต่ไอ้ดินน่าจะไม่ได้เขียนเองด้วยซ้ำ ผมจะหาหลักฐานมายืนยัน--'

ไม่ทันสิ้นคำ ดินก็โผล่พรวดเข้าในห้อง ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ในนั้นถึงกับเหลือ

'ผมจะเข้ามาขอบคุณ'จารย์อ้อม' ดินยิ้มบอก ยิ้มแบบที่ทำให้เห็นอาจารย์แค้นเห็นขี้น้ำเข้ามาตลอด 'ตอนนี้มีคนเข้ามาชมงานผมเต็มเลย เชียร์ให้เขียนเรื่องยาวขาย เลยคิดว่าจะลองดู เพื่อได้เงินมาซื้อของขวัญให้คนห้องนี้ แล้วจะกลายเป็นลูกรักบ้าง'

ดินไม่โกรธฟังเสียงกรี๊ด แล้วก็ไม่กลัวที่จะถลาลงไปในเกมอันท้าทาย โดยเฉพาะหนนี้ รัสกระหึ่มแห่งความสำเร็จจุดให้คันไม้คันมืออยากลองสร้างงานด้วยตัวเองขึ้นมาบ้าง

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาค้นพบพรสวรรค์ด้านการเขียนที่ชอบอยู่ ดินนมิตตัวละครที่คนอ่านจะรักและเกาะจอรอเอาใจช่วยได้โดยไม่ต้องพยายาม ขึ้นต้นและจบขึ้นได้เหมือนสเก สิ่งเหล่านี้เป็นทักษะที่สั่งสมมาจากการอ่านการ์ตูนและเรื่องราวในเกม ทันทีที่จับบทแรก เขานำมันเผยแพร่ในเว็ไซต์ เพียงไม่กี่ชั่วโมงถัดมา 'ระฟ้านักสืบหัวเห็ด' คดีที่หนึ่งก็กระหึ่มเหมือนพลุลูกใหญ่ นักอ่านทั้งหน้าเก่าหน้าใหม่แห่แห่มาชื่นชมและรอคอยตอนต่อไป ดินได้รับเงินโดเนตจากคนอื่นตั้งแต่นั้น อีกทั้งใครๆ ยังยืมให้เขา

ติดเหรียญ เพื่อดึงดูดใจไม่ให้เขาหยุดเขียนกลางทาง

ความสำเร็จของระฟ้าตั้งแต่บทแรกนั้นถูกกล่าวขวัญในชั้นเรียนของเขา ไม่ช้าก็กระฉ่อนต่อไปจนใครๆ เหลียวตาม บางคนแอบชี้หาเวลาเขาเดินผ่าน นังอาจารย์แถมสบปากสบคำ ส่วนไอ้โพลด์ ไม่ว่าจะสืบได้ความอะไรหรือไม่ก็ไม่สำคัญแล้ว งานชิ้นใหม่นี้คือหลักฐานชั้นดียิ่งกว่า บางครั้งอาจารย์อ้อมเห็นเขานำกระดาษขึ้นมาทดยิ่งเนื้อเรื่องในคาบก็ยังไม่ว่าอะไร ทั้งยังแนะว่าภาษาของดินสามารถพัฒนาขึ้นได้จากการอ่านงานเขียนดีๆ ดินจึงเริ่มเข้าห้องสมุด ค้นอ่านหนังสือหนาเตอะที่ไม่มีรูปประกอบเป็นครั้งแรก

ระฟ้าคดีแรกทำเงินจากการขายตอนได้มากเกินฝัน มากกว่าค่าจ้างงานพิเศษใดๆ ที่เขาเคยทำมาตลอดทั้งชีวิตสิบแปดอย่างสิบเก้าปี ดินต่อยอดด้วยการทำอู๋ก แต่ขี้เกียจขายเล่ม สู้เอาเวลาไปเขียนเรื่องใหม่ดีกว่า

ปัญหาในการเริ่มคดีที่สองของระฟ้าคือการคิดทริค จากเรื่องแรกที่ทุกอย่างลื่นปรืดด้วยไอเดียสดใหม่ เหมือนเหตความสงสัยและการคิดฝันทั้งหมดในชีวิตสร้างมันขึ้น แล้วกำกับความกระหายใคร่รู้ของคนอ่าน หลอกว่าจะเฉลย แต่แล้วก็ไม่ แต่แล้วก็เฉลย วงเวียนเหมือนเล่นเกมไปด้วยกันจนจบเรื่อง

คดีที่สองได้รับการคาดหวังมากขึ้นจากทั้งคนอ่านและตัวเขาเอง ต้องเป็นทริคที่เด็ดขึ้น ไม่มีใครเดาได้ ไม่มีใครเขียนมาก่อน เด็กหนุ่มคิดวนไปวนกลับอยู่หลายวันจนแทบอ้วก กว่าจะคว้าบางอย่างในอากาศมาเขียนได้สองสามไอเดีย ระหว่างนั้นก็เริ่มหลอนว่าถ้างานชิ้นนี้ เขาจะอย่างไรดีกับเรื่องและทริคถัดๆ ไป

เซตของ Revenge จึงกลายเป็นตัวช่วยในเวลาที่ยังหัวตัน ดินไม่เสียเวลาค้นหาว่าคนข้างหลังชื่ออะไรๆ นั่นจะเป็นใคร มันอาจเป็นไอ้โพลด์ที่หาทางล่อให้เขาจนแต้มเรื่องการก๊อปปี้เรื่องสันมาตกรรมอนไซเบอร์ก็ได้ แต่แล้วไง ถึงตอนนั้นดินเชื่อว่าคนอ่านของเขาพร้อมจะมองข้ามประเด็นนั้นไปได้ไม่ยาก

โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสันเรียกให้เปิดดูใหม่ วึ่งส่งข่าวขึ้นหนึ่ง
มาให้ ดินถึงกับเบิกตาเมื่ออ่านพาดหัว
'รัดคอโหดมัธยมชาย รร.ดัง ทิ้งกล่องผ้ากองไว้ต่างหน้า'